

זוהר חלק א' פרשת ויחי - דף רמ"ד עמוד ב'

גד לא זכה לארץ ישראל

"וַתֹּאמֶר לְאַהֲבָהּ בָּא גֵד וְתִקְרָא אֶת שְׁמוֹ גֵד", אמר רבי יצחק, אם לא היה גד מבני שפחות היתה עומדת לו השעה להשתלם יותר מהכל, זה שכתוב בא גד על פי הקרי, והכתוב בגד חסר אל"ף, שהרי השעה עמדה לו להשתלם ונסתלקה ממנו, זה שכתוב (איוב ו'): "אֲחִי בָגְדוּ כְמוֹ נַחֲלִי", לפי שהנהר ההוא דמשפיע נסתלק באותו השעה, לכך כתוב בגד חסר אל"ף, ועל כן לא זכה בארץ הקדושה ונסתלק ממנה.

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף קנ"ו עמוד א'

כל דבר בזה העולם נתלה בעולם העליון

"וַיִּלְךָ רְאוּבֵן בְּיָמֵי קְצִיר חֲטִיִּם וַיִּמְצָא דוֹדָאִים בְּשֹׂדֶה". רבי יצחק פתח ואמר - "מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיֶיךָ ה' כָּלֶם בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ מְלֶאכֶה הָאָרֶץ קִנְיָנָךְ", כל מה שנמצא בארץ כן גם למעלה, ואין לך דבר קטן בזה העולם שאינו תולה באיזה דבר עליון שנפקד עליו למעלה, לפי שכאשר נתעורר הדבר למטה נתעורר כוח ההוא שנפקד עליו למעלה, שהכל נאחז זה בזה.

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף קנ"ו עמוד א'

על ידי שאחזה רחל ביעקב ולא הניחה לו זכתה ליששכר

בא וראה, כתוב "תָּנִי נָא לִי מִדּוֹדָאֵי בְּנֶיךָ", אין הדודאים הולידו לה לרחל, אלא שהקדוש ברוך הוא היה מגלגל הדבר על ידי אותן הדודאים, כדי שיוולד יששכר הדבוק בהתורה יותר מכל השבטים, לפי שהרי רחל החזיקה בו ביעקב ולא הניחה לו אצל לאה, זה שכתוב: "הִמְעַט קִחְתָּךְ אֶת אִישִׁי", וכתוב: "לָכֵן יִשְׁכַּב עִמָּךְ הַלַּיְלָה תַּחַת דּוֹדָאֵי בְּנֶיךָ", הם גרמו שיוולד יששכר בעולם, בשביל שיעלה ריח התורה לפני הקדוש ברוך הוא, זה שכתוב: "הַדּוֹדָאִים נִתְּנּוּ רִיחַ וּגּוֹ", וכתוב: "וַיִּשְׁכַּב עִמָּה בַּלַּיְלָה הוּא", הו"א ודאי, והרי ביארנו שעולם העליון נקרא ה"וא, שנסתר ולא נגלה, לפי שהרי התורה מעולם העליון יצאה, ובכל מקום עולם העליון נקרא הו"א, שאינו נגלה, ונתבאר בהכתוב ועבד הלוי ה"וא, כדי להמשיך משם ברכות לכל, ויששכר שם נתקשר, ועל כן נקרא עץ החיים, עץ של חיים העליונים שנקרא הו"א ולא את"ה, ואפשר תאמר שאלה הדודאים פתחו מעיה של רחל, לא, שהרי כתוב: "וַיִּשְׁמַע אֱלוֹ אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת רַחְמָהּ", הקדוש ברוך הוא ולא דבר אחר, לפי שאותן הדודאים אף על פי שיש להם כוח למעלה, בכוח ההוא שלהם לא נתמנה הפקידה של בנים, שהרי בנים במזל תולה ולא בדבר אחר, ואפשר תאמר שהרי הם לחנם נבראו, לא, שהרי

אפילו לדבר הזה הם עזרה לאותן המתעכבות ללדת, ואין הן עקרות^[פא] ולא נגזר עליהן במזל.

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף קנ"ז

לאה יצאה לקראת יעקב כדי לא לפגוע ברחל

"וַיֵּצֵא לְאָה לְקִרְאָתוֹ וְתֹאמֶר אֵלַי תָּבוֹא וְגו'", דבר זה נראה כחציפות, אבל אינו כך, אלא מכאן למדנו ענוותנותה של לאה, שלא אמרה לפני אחותה כלום, והיא התקדמה להדרך ואמרה לו בלחש, והודיעה לו שדבר זה ברשותה של רחל נעשה, שכתוב: "כִּי שָׁכַר שְׂכָרְתֶּיךָ", מרחל נטלה רשות, וכדי שלא ירע הדבר בעיני רחל אמרה לו בחוץ ולא בבית, ולא עוד אלא שפתח אהל לאה יצא לחוץ, והכניסה לו ליעקב בפתח החיצון קודם שנכנס לאהל רחל, מה הטעם, כדי שלא תאמר הדבר לפני רחל, ולא תחצף לפני אחותה, ולא עוד אלא שאמרה לאה, אם יכנס יעקב באהל רחל אין שורת הדין להוציאו משם, לפיכך אמרה לו בחוץ, וכל ענין זה למה, אלא לאה רוח הקודש נתעורר בה, וידעה שכל אלה השבטים העליונים שכולם קדושים יולדו ממנה, ודחקה השעה באהבתה להקדוש ברוך הוא, ולפיכך היא קראה להם שמות בסוד החכמה.

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף קנ"ז עמוד ב'

החמור גרם ללידת יששכר

רבי יוסי אמר, "וַיֵּצֵא לְאָה לְקִרְאָתוֹ", ממה ידעה שבא יעקב, הרי אמרו שגעה החמור ונודע ללאה ויצאה לקראתו, וגרם החמור שילד ממנה יששכר, זה שכתוב: "וַיֵּשְׁכֶר חֲמֹר גָּרָם", אל תקרא גרם אלא גרם [בפת"ח] שהחמור גרם לו, אמרה לאה יודעה אני בודאי שאם יכנס יעקב באהל רחל אין נאה לי להוציאו משם, אלא אמתין לו כאן ויכנס באהלי, כי שכור שכרתיך בדודאי בני, מהו בדודאי בני^[פב] לפי שיהיה יעקב מרוצה על זה, כיון שהדודאים מסייעים להוליד, ויעקב היה יודע שאין הדבר תולה בדודאים אלא בלמעלה, פתח ואמר: "מוֹשִׁיבֵי עֵקֶרֶת הַבַּיִת אִם הִבְנִים שְׂמִמָּה הֲלֹלוּ יְהוָה", אמר רבי חייא, רוח הקודש אמר, "מוֹשִׁיבֵי עֵקֶרֶת הַבַּיִת", זו רחל. "אִם הִבְנִים שְׂמִמָּה", זו לאה. "מוֹשִׁיבֵי עֵקֶרֶת הַבַּיִת", זה עולם התחתון, "אִם הִבְנִים שְׂמִמָּה", זה עולם העליון, לפיכך הללויה. אמר רבי יהודה, כל אלה השבטים תיקונים שלמטה הם, וכולם כדמיון שלמעלה. בא וראה, כי שכור שכרתיך לך לגופך ממש, שכור שכרתיך להוליד תמונתך, מכאן נשמע מי שעמל בתורה נוהל עולם הבא, ונוהל נחלת יעקב, נוהל עולם הבא, שכתוב יששכר, י"ש שכ"ר, כמו שכתוב (ירמיהו ל"א) "כִּי יֵשׁ שֹׁכֵר לִפְעֻלָּתְךָ", וכתוב (משלי ח') "לְהַנְחִיל אֶהְיֶי יֵשׁ וְאַצְרְתֶּיהֶם אֲמַלֵּא".

זיו הזוהר

פב. פירוש, מה נפקא מינה ליעקב לדעת ששכרה אותו בעבור דודאים, אלא שבכיון הזכירה דודאים כדי שיסכים יעקב לפי שיחשוב ויבין שתוכל לצמח מזה טובה לרחל שתלד בנים.

פא. פירוש, שאינן עקרות על פי מזל אלא שמתעכבות מלדת מחמת איזו חושלה שבגוף, לאלה יעזרו הדודאים, ולפי זה אין מובן גירסת זוהר אלא במזל, ונראה שתיבת אלא היא מיותרת.

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף קנ"ט עמוד ב'

ביאור זכירה שנאמר ברחל

"וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים". שהרי במזל הדבר תולה, ולפיכך כתוב בה זכירה. וה' פקד את שרה, לא מן מזל היה, ואם תשאל שהרי בנים במזל תולה ולא למטה^[פג] וכאן בשרה לא במזל הוא, אלא וה' כתוב, הכל ביחד^[פד] אם כן מפני מה כתבו פקידה, אלא ודאי שהיתה זכירה מקודם לזה, וכבר נמסר מפתח הזה למטה, כמו שכתוב: "וְאֵת בְּרִיתִי אֶקִּים אֶת יִצְחָק אֲשֶׁר תֵּלֵד לָךְ שָׂרָה לְמוֹעֵד הַזֶּה בְּשָׁנָה הָאַחֶרֶת", וכיון שכבר נזכרה בסוד העליון, נאמר אחר כך בסוד בחינת נקבה פקידה, להיות כלל של הכל ביחד, אבל כאן ברחל שלא נזכרה מקודם לזה לא נאמר בה פקידה אלא זכירה, והכל בזכירה תולה בסוד המזל.

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף ק"ס עמוד א'

בשעת תפילה אל יאמר האדם זכרני ופקדני

אמר רבי יהודה, למדנו שיש זכירה לטוב ויש זכירה לרע, יש פקידה לטוב ויש פקידה לרע, זכירה ופקידה לטוב, אלה הן מדרגות ידיעות בסוד האמונה, בחינת זכר ובחינת נקבה הוא סוד אחד של זכירה ופקידה, ואלה הן לטוב, זכירה ופקידה לרע, אלה הן של צד הטומאה העומד בסוד אלהים אחרים, גם כן זכר ונקבה ביחד, זכירה בזה ופקידה בזה, ואלו הם העומדים תמיד להרע, ואלה לעומת אלה, מכאן יוצאים כל סודות האמונה וכל קדושות העליונות כמו שביארנו, וכאן מצד הרע יוצאים כל מיני רעות וכל מיתות וכל צדדים ומיני רעות שבעולם, אלה להיפוך מאלה, ובא וראה, כאשר האדם מתפלל תפלתו אל יאמר על עצמו זכרני ופקדני, לפי שיש זכירה ופקידה לטוב, וזכירה ופקידה לרע, ויש מונים לקחת הדבור מן פיו ולבוא להזכיר חטאי האדם ולענוש אותו, מלבד אם הוא צדיק תמים, שכאשר יחפשו חטאיו אותה הזכירה והפקידה להרע לא ימצאו אותם, כמו עזרא שאמר: "זְכָרָה לִי אֱלֹהֵי לְטוֹבָה", שהרי בכל מקום שהאדם מתפלל תפלתו יכליל עצמו בין רבים, בכלל של רבים, ובא וראה, השונמית כאשר אמר לה אלישע (מלכים ב' ד'): "הֲיֵשׁ לְדָבָר לָךְ אֶל הַמֶּלֶךְ אוֹ אֶל שָׂר הַצָּבָא", יום ההוא יום של ראש השנה היה, שמלכות שמים שולטת לדון העולם, והקדוש ברוך הוא נקרא מלך המשפט בזמן ההוא, ולפיכך אמר לה "הֲיֵשׁ לְדָבָר לָךְ אֶל הַמֶּלֶךְ", מה כתוב: "וַתֹּאמֶר בְּתוֹךְ עַמִּי אֲנֹכִי יִשְׁבֶּת", אינני רוצה להיות נרשם למעלה בלבדי, אלא להכניס ראשי בין רבים, ולא אוציא עצמי מכלל שלהם, וכך נצרך לו לאדם להתכלל בכלל של רבים, ולא להתייחד בלבדו, כדי שלא ישגיחו עליו להזכיר חטאיו כמו שנתבאר.

זוהר תורה * דף היומי * פרשת ויצא - יום ו' זיו הזוהר

פג. מה שנזכר כאן בזוהר מזולא אין הכונה על כוכב פד. שאות וא"ו באה לרבות גם הכח העליון של אלא על עולם עליון שנקרא מזולא. עלמא דדכורא.

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף ק"ס עמוד ב'

הטעם שברח יעקב מביתו

בא וראה, "וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רַחֵל וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת רַחֲמָה". שתי פעמים אלהים אלהים למה, אלא אחד מעולם של בחינת זכר, ואחד מעולם של בחינת נקבה, לפי שבמזל תולה הדבר, וכאשר נתעוררה רחל בשם זה, שכתוב: "יֹסֵף ה' לִי בֵּן אַחֲרִי", אז ידע יעקב שהיא ראויה להשלים כל השבטים^[פ"ה] ושלא תתקיים בעולם, לפיכך בקש ללכת משם ולא יכול, וכאשר הגיע הזמן שנולד בנימין ברח והלך לו, כדי שבארץ אחרת לא יושלם הבית להתקשר עולם הקדוש בו, וזהו שכתוב: "שׁוּב אֶל אֶרֶץ אֲבוֹתֶיךָ וְלִמְוֹלַדְתְּךָ וְאֶהְיֶה עִמָּךְ", מהו וְאֶהְיֶה עִמָּךְ, אלא אמר לו, עד עתה רחל היתה עמך עקרת הבית, מכאן ולהלאה אני אהיה עמך, ואקח הבית עמך בשנים עשר שבטים, וזהו שכתוב: "וַאֲנִי בְּבֹאִי מִפְּדֹן מִתָּה עָלֵי רַחֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן", עלי היה ובשבילי היה הדבר, שהיא נדחית, ובא תושב אחר ולקח הבית בשבילי לדור עמי.

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף קנ"ח עמוד א'

יעקב רצה שיושלמו השבטים בארץ ישראל

"וַיְהִי כַּאֲשֶׁר יִלְדָה רַחֵל אֶת יוֹסֵף וְגו'". אמר רבי אלעזר, מה ראה יעקב ללכת לדרכו כאשר נולד יוסף, וטרם שנולד יוסף לא ביקש ללכת לדרכו, אלא הרי ביארנו שראה שנולד שטנו של עשו, ובא וראה, יוסף השלים מקומו אחרי יעקב, ויוסף זכה למדרגה שנקרא צדיק, והיינו סיום הגוף שהוא הברית^[פ"ו], כיון שראה יעקב שנשתלם הגוף ביקש הגוף ללכת לדרכו, ועם כל זה השלים בנימין המספר, שבו נשתלמו שנים עשר, ואם תשאל וכי לא ידע יעקב שעד עתה לא נשתלמו השבטים אף על פי שנולד יוסף, ומפני מה לא המתין עד שיוולד בנימין וישתלמו השבטים, אלא יעקב בחכמה עשה והבין הדבר, אמר ודאי אם יושלמו כאן כל השבטים, הרי אני יודע שתקון העליון ישרה עליהם כראוי, ובארץ הזו אינני רוצה שישתלמו אלא בארץ הקדושה. בא וראה, שכך הוא, שכל שנים עשר שבטים תיקון של עולם התחתון הם^[פ"ז] וכיון שנולד בנימין מתה רחל, ולקח מקומה זה עולם התחתון להתתקן בהם^[פ"ח] ועל כן לא נולד בנימין אלא בארץ הקדושה, זה שכתוב: "וַאֲנִי בְּבֹאִי מִפְּדֹן מִתָּה עָלֵי רַחֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן", שם מתה רחל ולקח מקומה זה עולם התחתון להתיישב בבית שלם, וכל זמן שרחל היתה קיימת עולם התחתון לא נתקן בהם, כיון שמתה רחל אז לקח הבית בשלימות, ואם תשאל לאה למה לא מתה בזמן ההוא, אלא לפי שהבית בעולם התחתון הוא, וכולם ממנו נתהוו להתתקן^[פ"ט] ולא מעולם העליון, ולפיכך

זיו הזוהר

פ.ה. כי זה השם יש בו י"ב צירופים כנגד י"ב שבטי ישורון, פ.ח. פירוש, שהשכינה שרתה עליהם.

פ.ו. פירוש, ספירת יסוד. פ.ט. פירוש, שבית יעקב שורשם בז' ספירות של המלכות שנקראת רחל ולא בעולם העליון

פ.ז. פירוש, תקון השכינה היינו להמשיך לה שפע שנקרא לאה.

לא מתה לאה בפעם ההיא, וכל מעשי לאה בהסתר הם, לפי שעולם העליון נסתר הוא ואינו נגלה, ולפיכך לא נזכרה מיתת לאה כמיתת רחל, ובא וראה, שכך הוא בודאי, לפי שעולם העליון כל עניניו בהסתר הם, ועולם התחתון כל עניניו בהתגלות, ולפיכך נסתרה לאה במערת המכפלה, ורחל היא בגלוי הדרך, זה בהסתר וזו בהתגלות, ובדרך נסתר עולם העליון נרשם, שכתוב: "וַתֵּאמֶר לְאֵה בְּאֶשְׁרֵי כִּי אֶשְׂרוּנִי בְּנוֹת" [א] ולפיכך קראה שמו אשר.

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף קנ"ח עמוד ב'

תמימותו של יעקב שלא רצה לילך אלא ברשות לבן

אמר רבי יהודה, בא וראה תמימות יעקב, שלא רצה ללכת אלא ברשות לבן, ואם תשאל בפעם אחר למה לא הלך ברשותו, אלא לפי שנתיירא יעקב שלא יניחנו, וישתלמו שנים עשר שבטים בארץ אחרת, ועל כן כיון שראה שהגיע השעה שנולד בנימין ברח, כמו שכתוב: "וַיִּבְרַח הוּא וְכָל אֶשְׁרֵי לוֹ", שכיון שנולד בנימין נתקשרה השכינה בכל השבטים, ולקחה הבית עם כולם, ויעקב היה ידוע בסוד החכמה, שכאשר ישתלמו שנים עשר שבטים, השכינה תתקשט ותתקשר עימם, ורחל תמות והיא תיקח הבית. בא וראה שכך למדנו, עולם התחתון היה ראוי לו ליעקב כמו שהיה ראוי למשה, אלא שלא יכלה עד שהיו שנים עשר שבטים בבית להתקשר בהם, ואז נדחית רחל ולקחה היא הבית עם כל השבטים, ונעשית עקרת הבית, ואז מושיבי עקרת הבית בודאי, ואמר יעקב הרי הגיע הזמן שנשתלמו י"ב שבטים, ודאי שעולם שלמעלה ירד הוא לבית להתקשר עמם, ועניה זו תדחה מלפניו, אם תמות כאן לא אצא מכאן לעולם, ולא עוד אלא שבארץ הזאת אין ראוי להשתלם הבית, לפיכך "וַיְהִי כַּאֲשֶׁר יִלְדָה וגו'", טרם שנשתלמו השבטים. שמע רבי שמעון אמר ודאי כל דברי רבי יהודה נכונים, וזה עולה על הכל, ואם תשאל מדוע לא הלך לו לדרכו מיד, אלא כל זמן שרחל לא נתעברה מבנימין נתעכב שם, כיון שהגיע הזמן של בנימין ברח ולא בקש רשות, כדי שלא יתעכב שם ויתחבר יעקב עם כל השבטים במקום שלא נצרך. רבי אבא פתח - "וַיִּלְךָ מִשֵּׁה וַיֵּשֶׁב אֶל יִתְרֵי חַתָּנוֹ וגו'", בא וראה, משה רועה צאנו של יתרו חותנו היה, ומדורו היה עמו, וכאשר בקש ללכת לא הלך אלא ברשות שלו, ויעקב שהיה איש תם, ומדורו היה תמיד עם לבן, מפני מה לא בקש רשות ממנו, אלא הרי אמרו שלא יגלגל לבן עמו גלגולים שיהיה נשאר שם, שהרי בתחילה אמר לו, ומיד גלגל עמו גלגולים ונשאר שם, ועתה נתירא ממנו, אבל יתרו לא היה כך אצל משה, לפי שלבן מכשף היה, ובכשפים היה כל מעשיו אצל יעקב, ועתה לא רצה יעקב להתעכב שם, שהרי הקדוש ברוך הוא אמר לו: "שוב אל ארץ אבותיך וגו'", ועל כן לא רצה להתעכב ולעזוב פקודת ריבנו.

זוהר תורה * דף היומי * פרשת ויצא - יום ו' זיו הזוהר

כל כך, וכן לאה שמרמו על עולם העליון הנסתר ואינו מובן כל כך אם לא על יד סימנים שיתכן בהם תיבת אשר, וזהו באשרי כי אשרוני בנות, שלא ישיגו להבין אותי אלא על יד סימן שיתכן בו תיבת אשר, כמו אשר בשמים ממעל.

צ. זה יובן גם בפשוט ע"פ כללי חכמת הדקדוק כי לרוב תיבת אשר תבא לסימן היחס לסמן איזה דבר שאינו נודע ונגלה לעין כל כך בפרטיות אם לא על יד זה הסימן, כמו האשה אשר נתת עמדי, נמצא שתיבת אשר באה לבאר ולגלות הדבר הנסתר מן העין ואינו מובן

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף קס"א עמוד א'

גודל ברכתו של יעקב אצל נכסי לבן

"וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֶבֶן וְגו' נְחֹשֶׁתִי וַיְבָרְכֵנִי ה' בְּגִלְלָהּ". אמר רבי אלעזר, כמה מיני כשפים עשה לבן ובחן מזלו בשביל יעקב, והיה מוצא בעבור יעקב מאה צאן בכל חודש, ומאה כבשים ומאה עזים יותר על צאנו, רבי אבא אמר, אלף צאן ואלף כבשים ואלף עזים היה מביא לו יעקב יותר בכל חודש וחודש, זה שכתוב: "כִּי מֵעַט אֲשֶׁר הָיָה לָהּ לִפְנֵי וַיִּפְרֹץ לְרֹב וַיְבָרֶךְ ה' אֶתֶּךָ לְרִגְלֶיךָ", וברכה שלמעלה אינה פחותה מאלף מכל מין ומין, מצאן אלף מצא, מכבשים אלף מצא, מעזים אלף מצא, על כל מה ששורה הברכה שלמעלה אינה פחותה מאלף, עד שבעבור יעקב נתעלה לבן בעושר רב, וכאשר בקש יעקב לקחת שכרו לא מצא אלא עשרה מכל מין ומין, ויעקב היה מחשב זאת לעשרות גדולה, ראה כמה לקח יעקב משלו ממה שהיה נותן בזכותו ללבן, וכל מה שהעלה לו יעקב לא היה אלא בזרוע על ידי אותן המקלות אשר השיים לפני הצאן. בא רואה כמה יגע יעקב התם אחר לבן, שכתבו: "וַיֵּשֶׁם דָּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְגו'", והיה מביא לו כל עושר הזה, ועם כל זה לא רצה לבן שיהיה שכרו של יעקב כך, אלא לקח עשרה מזה ועשרה מזה ונתן לו, ואמר לו, קח לך אלו, ואם יולידו כמו שאמרת באלו הגונים יהיה זה שכרך, זה שכתוב: "וַתַּחֲלֶף אֶת מִשְׁכְּרָתִי עֶשְׂרֵת מִנִּים", עשרה מזה ועשרה מזה, וכתוב: "וַאֲבִיכֶן הֵתַל בִּי וְהִחֲלַף אֶת מִשְׁכְּרָתִי עֶשְׂרֵת מִנִּים", ובאותן העשירות היה עמל ומבקש מלפני הקדוש ברוך הוא וברכו, ומכל מה שהשוה לבן עם יעקב היה חוזר בדיבורו וחמס הכל מן יעקב, עד שהקדוש ברוך הוא חס עליו ולקח יעקב משלו בזרוע, וברכו ליעקב בעשירות גדולה.

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף ק"ס עמוד ב'

טענת לבן ליעקב - נקבה שכרך

"וַיֹּאמֶר נְקֵבָה שְׁכָרְךָ עָלַי וְאֶתְנָה", מהו נקבה, אמר רבי יצחק, רשע ההוא אמר, אני רואה שיעקב לא הסתכל אלא בנקבות, ובשביל זה יעבד אצלי, אמר נקבה שכרך, הלא נקבה שהיא שכרך כבתחילה ואתנה^[צא] אמרו לי איזו נקבה הסתכלת בה ואתננה ותעבד אצלי בעבודה, "וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לֹא תִתֶּן לִי מְאוֹמָה", אמר יעקב חלילה, שהרי אני כל מה שעשיתי לשם כבוד המלך הקדוש עשיתי, ולא לתאוות גופי, ועל כן לא תתן לי מאומה, שהרי אין רצוני בזה, אלא - "אִם תַּעֲשֶׂה לִּי הַדָּבָר הַזֶּה אֲשׁוּבָה אֶרְעָה צֹאנֶךָ אֲשֶׁמֶר"

זוהר חלק א' פרשת ויצא - דף ק"ס עמוד ב'

צא. ובזה יובן שלא כתוב ואתן אלא ואתנה כמו במפיק שמשמעותו הוא כמו ואתן אותה לך. בתוספות ה' שמשמעותו לשון נקבה, וגם שהוא